

Acum și atunci, sau: timp și veșnicie

Luca 12

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 26.10.2022, Actualizat: 26.10.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Luca 12

Principiile adevărului prezentate în Luca 12 au un caracter foarte solemn și pătrunzător, iar impactul lor practic este de cea mai mare importanță, mai ales într-un moment ca acesta. În lumina acestui adevăr, așa cum strălucește înaintea noastră aici, nici un simț carnal și lumesc nu poate rezista; se va ofili complet. Dacă am fi întrebați care este pe scurt conținutul principal al acestui capitol prețios, am răspunde: „Este o contemplare a timpului în lumina veșniciei”. Domnul a intenționat în mod evident, prin această contemplare, să-i aducă pe ucenicii Săi în lumina acelei lumi, unde totul este în contrast total cu prezentul, pentru ca El să poată aduce inimile lor sub influența benefică a lucrurilor nevăzute, iar viețile lor sub puterea și autoritatea principiilor cerești. Aceasta a fost intenția plină de dragoste a Învățătorului divin; și El a pus aici la baza învățăturii Sale aceste cuvinte de avertizare și în același timp pătrunzătoare:

Luca 12.1: În timpul acela, adunându-se mulțimile cu miile, încât se călcau unii pe alții, El a început să zică întâi ucenicilor Săi: „Fiți atenți la aluatul fariseilor, care este fățărnicia;

Nu trebuie să existe impuritate; izvoarele profunde ale fiecărui gând trebuie să fie expuse - într-adevăr, este necesar să lăsăm razele pure ale luminii cerești să pătrundă în cele mai profunde adâncuri ale ființei noastre morale. În fața acestei lumini nu poate exista nicio contradicție între gândul nostru ascuns și ceea ce spunem, între direcția vieții și mărturisirea buzelor. Într-un *cuvânt*, avem nevoie de darul unei „inimi sincere și bune”, pentru a beneficia din plin de această minunată asociere de adevăruri practice. Suntem prea predispuși să ascultăm adevărurile cunoscute cu indiferență și consimțământ rece și, de obicei, preferăm să facem speculații despre anumite expresii scripturale, puncte de doctrină sau întrebări despre profeție, pentru că putem depinde de ele - în legătură cu orice fel de mondenitate, de poftă avare și de satisfacere a dorințelor noastre pământești. Dar aceste principii foarte importante ale adevărului, pe care le găsim în acest capitol, cad în toată măreția lor și în forța lor profundă și incisivă asupra conștiinței; și cine este capabil să le suporte decât cei care, prin har, caută să se curețe „de aluatul fariseilor, care este fățărnicia”? Acest aluat are o înfățișare exterioară frumoasă, se manifestă în cele mai diverse forme și, prin urmare, este cu atât mai periculos. De fapt, acolo unde se găsește, el formează un obstacol real și de nebiruit în fața sufletului, astfel încât acesta nu poate avansa în cunoașterea experimentală și în sfințirea practică. Dacă nu-mi expun întregul suflet la acțiunea adevărului divin, dacă încă mai ascund vreun colț de lumina lui, dacă încă mai doresc să păstrez ceva pentru mine, dacă încerc într-un mod necinstit să adaptez adevărul la punctul meu de vedere și la comportamentul meu, sau să îndepărtez ascuțișul lui de conștiința mea - atunci sunt, fără îndoială, întinat de aluatul ipocriziei, iar creșterea mea după chipul lui Hristos este o imposibilitate morală. Cât de necesar este, prin urmare, ca fiecare ucenic al lui Hristos să fie atent, ca în colțurile ascunse ale inimii sale să nu se găsească nimic din acest aluat distrugător. Să căutăm să-l ținem departe de noi prin harul lui Dumnezeu, ca să putem spune în orice împrejurare: „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă!”.

Nu numai că fățărnicia este contrară oricărui progres spiritual, dar ea eșuează complet în scopul pe care și l-a propus:

Luca 12.2: ... și nu este nimic acoperit care nu va fi descoperit, nici ascuns, care nu va fi cunoscut; ...

Înainte scaunului de judecată al lui Hristos, fiecare om va fi descoperit și fiecare gând va fi scos la lumină. Ceea ce a vrut adevărul să facă *acum*, va face judecata *atunci*. Fiecare formă și umbră de fățarnicie va fi demascată de lumina care strălucește de pe scaunul de judecată al lui Hristos; și nimic nu va putea scăpa de ea. *Atunci* totul va fi conform cu realitatea, deși *acum* există atât de multe înșelăciuni. *Atunci* totul va fi numit pe adevăratul său nume, indiferent cum îl exprimăm *acum*. Spiritul monden ar putea *acum* s-o numească înțelepciune, lăcomie și interes personal, prudență; satisfacerea propriilor nevoi și creșterea prestigiului sunt denumite înțelepciune de viață și sânguină lăudabilă în afaceri. Da, așa este *acum*, dar *atunci* va fi exact invers. Toate aceste lucruri vor apărea înaintea scaunului de judecată al lui Hristos în adevărata lor lumină și vor fi numite pe numele lor adevărat.

De aceea, este o adevărată înțelepciune pentru un ucenic să acționeze *acum* în lumina acelei zile, în care lucrurile ascunse ale tuturor inimilor vor fi descoperite. Este adevărat că, în această privință, el este plasat pe un teren avantajos; cu toate acestea apostolul spune: „Toți {credincioșii și păcătoșii - deși nu în același timp și pe același teren} trebuie să fim arătați {descoperiți} înaintea scaunului de judecată” (2. Corinteni 5.10). Ar trebui ca acest lucru să neliniștească sufletul ucenicului? Cu siguranță că nu, dacă inima lui este curățată de aluatul fățarniciei și dacă sufletul lui este pe deplin întemeiat și întărit prin învățătura Duhului Sfânt în marele adevăr fundamental - care ne este prezentat în același capitol, 2. Corinteni 5, și anume, că Hristos este viața lui și Hristos este neprihănirea lui - astfel încât să poată spune împreună cu apostolul: „sper să se fi arătat și în conștiința voastră” (2. Corinteni 5.11). Dar dacă această pace a conștiinței este încă cu lipsuri și dacă el este sincer în această privință, gândul la scaunul de judecată al lui Hristos îi va tulbura fără îndoială spiritul. De aceea, Domnul, în învățătura Sa din Luca 12, încearcă să plaseze *acum* conștiința ucenicilor Săi complet în lumina acestui scaun de judecată.

Luca 12.4,5: Dar vă spun vouă, prietenii Mei: Nu vă temeți de cei careucid trupul și, după aceasta, altceva nu mai pot face. Vă voi arăta însă de cine să vă temeți: Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are autoritate să arunce în gheenă; da, vă spun, de El temeți-vă!

„Frica de om întinde o cursă” (Proverbele 29.25) și este exact legată de „aluatul fariseilor”; dar „temerea de Domnul este începutul înțelepciunii” (Proverbele 9.10) și îl determină pe om să se comporte *acum* - să gândească, să vorbească, să acționeze - ca în plină strălucire a luminii scaunului de judecată al lui Hristos. Și care ar fi consecința unei astfel de gândiri? Ar da caracterului o demnitate și o măreție incomensurabile, în timp ce spiritul de independență mândră ar fi cu adevărat înăbușit în primul său germene, și ar menține sufletul sub puterea a-tot-pătrunzătoare a luminii lui Dumnezeu, care descopere totul. Nimic nu este atât de potrivit de a-i răpi ucenicului lui Hristos adevărata sa demnitate de ucenic ca mersul pe placul oamenilor sau după gândurile oamenilor. Atâta timp cât acționăm în acest fel, nu putem fi discipoli liberi ai Stăpânului nostru ceresc. Pe lângă aceasta, răul este să căutăm să ne ascundem căile față de Dumnezeu, și ambele fac parte din „aluatul fariseilor” și ambele își vor găsi poziția lor specifică în fața scaunului de judecată al lui Hristos. De ce ar trebui să ne

temem de oameni? De ce ar trebui să luăm în considerare opiniile lor? Dacă aceste păreri nu pot rezista în fața Celui care are puterea de a arunca în iad, ele nu au nicio valoare, pentru că El este Cel cu care avem de-a face. „Dar pentru mine este ceva foarte neînsemnat să fiu judecat de voi sau de judecata omului. Ba încă nici chiar eu nu mă judec” (1. Corinteni 4.3). Omul poate avea un scaun de judecată *acum*, dar *atunci* nu va mai avea niciunul; el poate sta la judecată *în acest timp*, dar *în veșnicie* nu va mai judeca. Atunci, de ce ar trebui să ne aranjăm căile în funcție de o judecată atât de slabă și trecătoare? Mai degrabă să respingem cu desăvârșire o astfel de acțiune. Dumnezeu să ne dea harul de a acționa *acum* întotdeauna în raport cu *veșnicia*, pentru ca, în mersul nostru aici, ochiul nostru să fie mereu îndreptat în sus, da, pentru ca să privim *timpul* în lumina *veșniciei*.

Sărmana inimă necredincioasă se poate întreba, așa cum o face întotdeauna: Dar dacă mă ridic astfel deasupra gândurilor și opiniilor omenești, cum voi putea progresa într-o lume în care aceste gânduri și opinii predomină? Aceasta este o întrebare foarte firească; dar de pe buzele Domnului ne vine un răspuns complet și satisfăcător. Da, se pare că El, în harul Său, a dorit să prevină acest element de necredință în creștere, ridicându-i pe ucenicii Săi deasupra ceții întunecate a *timpului prezent* la lumina pură, pătrunzătoare și puternică a *veșniciei*, adăugând:

Luca 12.6,7: Nu se vând cinci vrăbii cu doi bani? Și *nici una* din ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu. Ci chiar perii capului vostru, toți sunt numărați. Nu vă temeți deci, voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.

Aici, inima este învățată nu numai *să se teamă* de Dumnezeu, ci și *să aibă încredere* în El; nu numai că este avertizată, ci și liniștită. „Temeți-vă” și „nu vă temeți” pot părea ciudate pentru carne și sânge, dar pentru credință nu este nimic ciudat în ele. Omul, care se teme cel mai mult de Dumnezeu, se teme cel mai puțin de circumstanțe. Cel care merge prin credință este cel mai dependent și, în același timp, cel mai independent din lume: dependent de Dumnezeu, independent de circumstanțe. Independența față de circumstanțe este consecința dependenței de Dumnezeu; adevărata dependență aduce adevărata independență. Acest lucru ne dezvăluie motivul păcii credinciosului. Cel care are puterea de a arunca în iad - singurul de care trebuie să ne temem - a considerat într-adevăr că merită osteneala de a-i număra firele de păr de pe cap; și cu siguranță nu a considerat că merită osteneala de a-l lăsa să piară *acum* sau *mai târziu*, ci de a-l păstra și de a-l păzi. Această grijă a Tatălui nostru, până în cel mai mic detaliu, ar trebui să reducă la tăcere orice îndoială care ar vrea să apară în inimile noastre. Nimic nu este prea mic pentru El, și nimic nu poate fi prea mare pentru El. Lumile nenumărate, care se mișcă în spațiul infinit, și o vrăbie, care cade, sunt egale înaintea Lui. Duhul Său infinit poate cuprinde cu privirea cu aceeași ușurință cursul secolelor și firul de păr al capului nostru. Acesta este fundamentul ferm pe care Hristos își bazează „Nu vă temeți!” și „Nu vă îngrijorați!”. Dar deseori eșuăm în aplicarea practică a acestui principiu divin. Îl putem admira ca principiu, dar adevărata sa frumusețe se vede și se simte doar în aplicare. Dar dacă nu îl punem în practică, pictăm, ca să zicem așa, raze de soare pe perete și totuși murim sub pătura de gheață a necredinței noastre.

Deci, în acest pasaj din Scriptură, pe care îl avem înaintea noastră, găsim că o mărturie deschisă și îndrăzneată pentru Hristos este strâns legată de această înălțare sfântă deasupra

gândurilor oamenilor și de această încredere liniștită în grija tandră a Tatălui nostru - chiar și în cele mai mici lucruri. Când inima mea este ridicată deasupra influenței temerii de om și este pe deplin liniștită de asigurarea că Dumnezeu mi-a numărat până și firele de păr de pe cap, atunci sufletul meu este în starea potrivită pentru a-L mărturisi pe Hristos în fața oamenilor:

Luca 12.8-10: Dar vă spun: Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, și Fiul Omului îl va mărturisi înaintea îngerilor lui Dumnezeu; dar cine Mă va tăgădui înaintea oamenilor, va fi tăgăduit înaintea îngerilor lui Dumnezeu; și oricui va spune un cuvânt împotriva Fiului Omului, i se va ierta; dar celui care va huli împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta.

Atunci nu mă întristează nici consecințele acestei mărturisiri, pentru că atâta timp cât Dumnezeu mă dorește aici, mă va ține aici:

Luca 12.11,12: Iar când ei vă aduc înaintea sinagogilor și a stăpânilor și a autorităților, nu vă îngrijați cum sau ce veți răspunde sau ce veți spune; pentru că Duhul Sfânt vă va învăța chiar în acel ceas ce trebuie să spuneți.

Singura poziție adecvată pentru a depune mărturie pentru Hristos este aceea de a fi complet eliberat de influența umană și de a fi consolidat într-o încredere de nezduncinat în Dumnezeu. În măsura în care mă aflu sub influența oamenilor sau sunt slujitorul lor, în aceeași măsură sunt inapt ca slujitor al lui Hristos; și nu pot fi cu adevărat eliberat de influența umană decât printr-o credință vie în Dumnezeu. Când Dumnezeu umple inima, nu mai este loc pentru creatură; și putem fi pe deplin convinși că niciun om nu a considerat vreodată că merită să se chinuie să ne numere firele de păr de pe cap; nici măcar noi înșine nu am considerat că merită să ne chinuim. Dar Dumnezeu a făcut-o și, prin urmare, mă pot încrede în El mai mult decât în oricine. Dumnezeu este pe deplin suficient pentru orice nevoie, mare sau mică, iar pentru a ști că este așa, trebuie doar să ne încredem în El. Este adevărat că El folosește oameni ca instrumente pentru a face acest lucru; dar dacă ne bazăm pe oameni în loc de Dumnezeu, pe instrumente în loc de mâna care le folosește, aducem un blestem asupra noastră; pentru că este scris: „Blestemat este omul care se încrede în om și își face carnea braț al său și a cărui inimă se depărtează de Domnul!” (Ieremia 17.5). Domnul a folosit corbii, pentru a-l hrăni pe Ilie, dar probabil că Ilie nu s-a gândit niciodată să se încreadă în corbi. Așa ar trebui să fie întotdeauna. Credința se bazează pe Dumnezeu, contează pe El, se agață de El, se încrede în El, Îl așteaptă. Ea Îi lasă întotdeauna un spațiu liber pentru a acționa; nu-l blochează calea glorioasă prin vreo dependență de creatură; Îl lasă să reveleze tot ceea ce este și lasă totul în seama Lui. Și chiar dacă credința ar trebui să treacă prin ape adânci și învolburate, ea va fi întotdeauna văzută pe vârful celor mai înalte valuri și de acolo va rămâne neclintită și în perfectă liniște îndreptată spre Dumnezeu și spre lucrarea Sa puternică. Numai credința este cea care, în această lume, Îi dă lui Dumnezeu și omului locul cuvenit.

În timp ce Domnul Isus era preocupat să prezinte aceste principii cerești, un adevărat copil al pământului intervine cu o întrebare despre proprietate:

Luca 12.13: Și cineva din mulțime l-a spus: „Învățătorule, spune-i fratelui meu să împartă moștenirea cu mine“.

Cât de neînțeleas de puțin cunoștea acesta adevăratul caracter al Omului ceresc, care stătea înaintea lui. Nu avea nicio idee despre misterul profund al ființei Sale, nici despre scopul misiunii Sale cerești. Cu siguranță nu coborâse din sânul Tatălui pentru a rezolva disputele legate de proprietate sau pentru a fi arbitru între doi oameni lacomi. - Spiritul de lăcomie a fost evident în toată chestiunea. Atât reclamantul, cât și pârâtul au fost conduși de lăcomie; unul dorea să câștige, iar celălalt să păstreze. Ce a fost aceasta decât lăcomie?

Luca 12.14: Dar El i-a spus: „Omule, cine M-a pus judecător sau împărțitor peste voi?”

În această chestiune de moștenire nu era vorba de cine avea dreptate sau nu; conform învățaturii pure și cerești a lui Hristos, amândoi greșeau. În lumina veșniciei, câțiva ari de pământ au o valoare foarte mică; iar în ceea ce-L privește pe Hristos Însuși, El nu numai că a învățat principii direct opuse oricărei chestiuni legate de posesiunile pământești, dar a dat un exemplu al acestei opoziții în propria Sa persoană și în întregul Său caracter. El nu a venit să facă un proces referitor la moștenire; El era „Moștenitorul tuturor lucrurilor” (Evrei 1.2). Țara Israel, tronul lui David și întreaga creație Îi aparțineau, dar ei nu au vrut să-L recunoască și nici să Îi dea proprietatea Sa. „Dar viticultorii, când l-au văzut, s-au sfătuit între ei, spunând: «Acesta este moștenitorul; veniți să-l omorâm, pentru ca moștenirea să fie a noastră»” (Luca 20.14). Moștenitorul S-a supus într-o răbdare desăvârșită, dar - veșnic binecuvântat fie Numele Său glorios! - prin supunerea Sa până la moarte a distrus puterea vrăjmașului și „a adus mulți fii la glorie” (Evrei 2.10). Astfel, vedem în învățătura și viața practică a Omului ceresc adevărata reprezentare a principiilor Împărăției lui Dumnezeu. El nu a vrut să judece, ci a învățat adevărul care trebuia să înlăture necesitatea judecății. Dacă ar predomina principiile Împărăției lui Dumnezeu, curțile de justiție nu ar mai fi necesare; căci dacă nimeni nu este nedreptățit, nu este nevoie să se judece nicio nedreptate. Acest lucru îl va recunoaște toată lumea. Dar creștinul, care se află deja în Împărăția lui Dumnezeu, este obligat să se ghideze după principiile acestei Împărății și să le pună în practică cu orice preț; pentru că, în aceeași măsură în care uită să pună în practică aceste principii, își privează propriul suflet de binecuvântare și dăunează mărturiei sale. Când un om merge la judecată, el nu este călăuzit de principiile Împărăției lui Dumnezeu, ci de principiile împărăției lui satan, care este căpetenia acestei lumi. Aici nu este vorba dacă el este creștin, ci după ce principii se ghidează în această privință. Nu spun nimic despre forța motrice interioară a naturii divine, care ar îndruma cu siguranță pe oricine să înțeleagă cu toată certitudinea marea contradicție a unui om care mărturisește că este mântuit prin har, și totuși vrea să se poarte cu aproapele său conform dreptății - a unui om care, dacă ar primi dreptul său din mâna lui Dumnezeu, ar trebui să ardă în iad, și care, în ciuda acestui fapt, insistă cu toată certitudinea asupra dreptului său împotriva aproapelui său; unui om căruia i s-au dat zece mii de talanți, dar care își prinde și își sugrumă aproapele pentru o amărâtă sumă de o sută de dinari. Dar nu vreau să rămân mai mult la acest aspect. Am vrut doar să analizez această chestiune a „mersului la judecată” în lumina Împărăției lui Dumnezeu, în lumina veșniciei. Și dacă este adevărat că o astfel de instanță nu este necesară în această Împărăție, pun solemn pe conștiința cititorului meu, în prezența lui Dumnezeu, că el, ca supus al acestei Împărății, greșește cu desăvârșire dacă merge la tribunal. S-ar putea foarte bine să avem de suferit multe pierderi și multe suferințe din această cauză; dar este „socotit vrednic de Împărăția lui Dumnezeu” numai cel care este dispus să „sufere pentru ea” (2. Tesaloniceni 1.5). Lăsați-i pe cei care sunt conduși de lucrurile din *timpul de acum* să meargă la judecată; dar creștinul credincios ar trebui, și are

voie să se lase condus doar de lucrurile *veșniciei*. Aceia merg la judecată *acum*, dar nu vor putea să o facă *atunci*; iar creștinul credincios să acționeze *acum* așa cum se va face *atunci*. El aparține Împărăției, și chiar *acum*, când Împărăția lui Dumnezeu nu este încă descoperită, și Împăratul este respins, supușii acestui Împărat sunt chemați să sufere. Dreptatea „suferă” *acum*; dar în Împărăția Milenară ea va „domni” și va „locui” în cerul nou și pe pământul nou.

Dacă creștinul credincios vrea să judece *acum*, el anticipează timpul Împărăției Milenare și pe cel al Stăpânului său. El este chemat să sufere orice fel de nedreptăți și de nedreptate; dacă încearcă să scape de ele, neagă adevărul Împărăției, despre care mărturisește că face parte din ea. Acest principiu îl aduc înaintea sufletului cititorului meu și îmi doresc foarte mult ca el să-și exercite forța și să nu-i pară ne semnificativ. Nimic nu este mai potrivit să împiedice proșpețimea și vigoarea, creșterea și prosperitatea Împărăției lui Dumnezeu în inimă, decât nerespectarea principiilor acestei Împărății în umblarea noastră.¹

Cineva ar putea spune că Biserica sau Adunarea ar fi coborâtă de pe poziția sa înaltă, dacă s-ar încerca astfel să se imprime în ea principiile Împărăției. Nu, deloc. Noi aparținem Adunării, dar suntem în Împărăție. Deși nu trebuie să confundăm cele două, totuși este perfect clar că starea Adunării, viața și mersul ei nu trebuie să fie niciodată sub nivelul tovarășilor din Împărăție. Dacă se stă în contradicție cu spiritul și principiile Împărăției, ca să-mi afirm drepturile în fața legii, este, dacă ar fi posibil, mult mai contrar spiritului și principiilor Adunării. Acest lucru nu poate fi pus la îndoială. Cu cât poziția mea este mai înaltă, cu atât mai înalt și mai ceresc ar trebui să fie și caracterul meu și toată conduita mea. Cred pe deplin și doresc să susțin întotdeauna că Adunarea trebuie să dovedească în toată viața și umblarea sa că este trupul și mireasa lui Hristos - moștenitoare a unei poziții cerești, așteptând gloria cerească în virtutea unirii sale cu Hristos; dar nu pot concepe că eu, ca mădular al acestui trup atât de favorizat, ar trebui să fiu mai puțin zelos în umblarea mea decât un mădular al Împărăției. Ce diferență există în umblarea și caracterul prezent între cel care face parte din trupul unui Cap respins și cel care face parte din Împărăția unui Împărat respins? Cu siguranță că acest lucru nu poate fi mai puțin valoros și mai puțin important pentru primul decât pentru cel de-al doilea. Cu cât mai înaltă și mai intimă este părtașia mea cu El, Cel respins, cu atât mai hotărâtă ar trebui să fie și despărțirea mea de toți cei care L-au respins, cu atât mai completă este asemănarea mea cu caracterul Său, și cu atât mai hotărâtă și mai exactă este umblarea mea pe urmele Lui, și aceasta în mijlocul celor care L-au respins.

Dar ceea ce este simplu aici este următorul lucru: avem nevoie de o conștiință. Da, iubite cititor, o conștiință tandră, sinceră și exersată, care urmează cu fidelitate și acuratețe chemarea lui Dumnezeu în Cuvântul Său curat și sfânt. Tocmai de acest lucru avem atâta nevoie în epoca actuală. Nu atât de principii avem nevoie, cât de har, energie și o hotărâre sfântă de a le exercita cu orice preț. Recunoaștem chiar și astfel de adevăruri care condamnă și judecă pur și simplu ceea ce ne permitem să facem în secret sau aparent. Putem profesa principiul harului și să fim în frunte în respectarea strictă a dreptului noastre. Cât de des, de exemplu, nu se întâmplă ca anumite persoane să predice, să învețe, să mărturisească că se bucură de har, iar în momentul următor să insiste în modul cel mai hotărât asupra dreptului lor, atunci când este în avantajul lor, și adesea, în mod direct sau indirect, să îi urmărească prin judecată pe oamenii săraci pentru câțiva cenți de dobândă, sau să îi alunge din locuința lor pentru chirie neplătită și să îi abandoneze în lipsă și mizerie într-o lume rece și fără inimă. Și,

cu siguranță, cineva s-ar cutremura deseori când ar fi martor la consecințele unor astfel de proceduri, când ar auzi numeroasele blesteme și înjurături, când ar vedea durerea și suferința unor mame și copii. Acesta este un caz foarte evident, dar – cu regret! - se întâmplă mult prea des. Și dacă cineva ar putea găsi surprinzător faptul că un astfel de caz este prezentat, îi răspund doar că pentru mulți este necesar, din cauza lipsei de sensibilitate și conștiințiozitate, să fie prezentată problema cu o asemenea claritate, pentru a fi înțeleasă de ei. Deseori ni se întâmplă ca în cazul lui David, că atâta timp cât nu ne recunoaștem în imaginea păcatului și a nedreptății care ne sunt prezentate, ne sporim dezaprobarea și nemulțumirea până la cel mai înalt nivel; și deseori ar fi necesar, de asemenea, un Natan să ne strige: „Tu ești omul acela!” (2. Samuel 12.7), ca să învățăm să ne smerim cu conștiința zdrobită și cu o adevărată repulsie de sine. În zilele noastre nu ducem lipsă de predici învățate și elocvente, de prelegeri elegante și elocvente și de tratate incoerente despre principiile harului; dar în toate acestea, tribunalele sunt pline de judecători, avocați și alți funcționari care folosesc zilnic toată viclenia și oratoria, ca să nu spun mai mult, pentru a-i ajuta pe oameni să își primească așa-zisul drept.

Dar cineva ar obiecta: Este nedrept să ne căutăm propriile interese și să folosim mijloacele legale pe care le avem la dispoziție pentru a face acest lucru? Cu siguranță că nu. Această afirmație, oricât de clar și precis ar fi prezentată, ar fi în totală contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. Robul din Matei 18.23-34 a fost numit „rob rău” și „dat pe mâna chinuitorilor” nu pentru că a acționat nedrept, insistând să i se plătească o datorie, ci pentru că nu a acționat conform harului și nu a anulat datoria. Un om care nu acționează conform harului va pierde simțul harului, iar cel care neglijează să exercite principiile Împărăției lui Dumnezeu va fi privat de bucuria acestor principii în propriul suflet. Cât de necesar a fost, așadar, ca Domnul Isus să le spună ucenicilor Săi cu avertisment:

Luca 12.15: Și le-a zis: „Luați seama și păziți-vă de orice lăcomie de bani, pentru că viața cuiva nu este în belșugul averilor lui“.

Cât de dificil este să etichetăm complet această „lăcomie”! Cât de dificil este să aduci această rădăcină a tuturor relelor (1. Timotei 6.10) în fața conștiinței, în toate formele și nuanțele sale, pentru a o recunoaște corect. Se găsește, așa cum a spus cineva despre mondenitate, „în toate nuanțele, de la alb la negru de cărbune”; și numai atunci când suntem pătrunși de un simț ceresc și călăuziți de principiile eternității, suntem capabili să descoperim efectul acestui rău de la rădăcină. Dar nu numai atât, ci și inimile noastre trebuie să fie curățite de „aluatul fariseilor, care este ipocrizia”. Fariseii erau lacomi de bani și, de aceea, nu puteau decât să-și bată joc de doctrina curată, cerească (Luca 16.14); și așa este cu toți cei care sunt contaminați de acest aluat. Ei întotdeauna încearcă să evite aplicarea adevărului la propriile lor inimi, fie că este vorba de avariție sau de un alt viciu. Ei întotdeauna încearcă să interpreteze acest adevăr în așa fel încât să nu se simtă ei înșiși jigniți de el; încearcă să-l îndulcească și să-l împodobească și să-l adapteze la propriile lor păreri, astfel încât ascuțimea lui să nu le lovească conștiința; și în acest fel ajung din ce în ce mai mult sub puterea și influența dușmanului. Eu sunt guvernat fie de adevărul pur al Cuvântului, fie de principiile necurate ale lumii, care sunt pregătite în atelierul lui satan și aduse în lume pentru exercitarea voinței sale.

În parabola omului bogat, pe care Domnul o prezintă aici, vedem, în ceea ce privește prezentarea lăcomiei, o trăsătură de caracter pe care lumea o apreciază și o aprobă. Dar vedem aici, ca și în tot ceea ce este adus în fața sufletelor noastre în acest capitol solemn, diferența dintre *acum* și *atunci*, dintre *timp* și *veșnicie*. Totul depinde de lumina în care privim oamenii și lucrurile. Dacă privim lucrurile doar din perspectiva prezentului, atunci nu este de mică importanță dacă câștigăm în comerț, dacă avansăm în circumstanțele noastre de afaceri și dacă astfel adunăm un stoc pentru viitor. Oricine gândește și acționează în acest fel va fi considerat *acum* înțelept, dar *atunci* va fi considerat un nebun. Titlurile de creanță, obligațiunile, bancnotele, certificatele de asigurare de tot felul etc. sunt lucruri care au o mare valoare *acum*, dar care *atunci* vor fi lipsite de orice valoare; ele sunt curate *acum*, dar *atunci* vor fi aruncate. Așa stau lucrurile, dragă cititor, și de aceea este necesar să facem din acel *atunci* al lui Dumnezeu, *acum* al nostru - să privim lucrurile timpului în lumina eternității, lucrurile de pe pământ în lumina cerului. Aceasta este adevărata înțelepciune, care nu leagă inima de lucrurile de sub soare, ci o conduce spre lumină și o călăuzește sub puterea lumii nevăzute, unde domnesc principiile Împărăției lui Dumnezeu. Ce vom gândi deci despre curțile de justiție, bănci, companii de asigurări etc., atunci când le vom privi în lumina veșniciei?²

Aceste lucruri pot fi prețuite doar de cei care sunt guvernați de *acum*; dar ucenicul lui Hristos trebuie să fie guvernat doar de *atunci*. Și în aceasta constă întreaga diferență, o diferență cu adevărat foarte serioasă.

Luca 12.16,17: Și le-a spus o parabolă, zicând: „Ogorul unui om bogat a rodit din belșug. Și el se gândea în sine, zicând: «Ce voi face, pentru că nu mai am unde să-mi adun roadele?»”

Este atunci un păcat, ca un om să își facă agricultura sau afacerea cu succes? Dacă Dumnezeu binecuvântează munca unui om, nu ar trebui el să se bucure de ea? Desigur; numai că observă aici progresul moral al unei inimi lacome: „Se gândea în sine”. El nu gândea în prezența lui Dumnezeu; nici gândurile sale nu erau sub influența puternică a veșniciei. Nu; „el se gândea în sine” - în spațiul îngust al inimii sale egoiste; și de aceea nu trebuie să ne mirăm de hotărârea sa practică: „Ce voi face, pentru că nu mai am unde să-mi adun roadele?” Cum! Nu putea el să-și folosească în mod util abundența sa în vederea viitorului glorios al lui Dumnezeu? Oh, nu! Omul are, desigur, un viitor, sau mai degrabă crede că are unul; și se bazează pe acesta, și pentru acesta muncește și adună; eu-l este singurul obiect care figurează în acestea - eu-l, fie că este în propria mea persoană, fie în soția mea, fie în copilul meu, este în esență același lucru. Dar marele subiect al viitorului lui Dumnezeu este Hristos; și adevărata înțelepciune ne va îndruma să ne fixăm privirea asupra Lui și să facem din El singurul nostru subiect pentru *timp* și pentru *veșnicie*, pentru *acum* și pentru *atunci*. Dar aceasta, după judecata unui om lumesc, nu este decât o prostie; da, înțelepciunea cerească, după judecata înțelepciunii de jos, nu este decât o nebunie. Parabola noastră ne arată ce este înțelepciunea pământească, înțelepciunea celor care trăiesc sub influența principiilor și obiceiurilor pământești:

Luca 12.18: Și a spus: «Aceasta voi face: îmi voi dărâma grânarele și le voi zidi mai mari, și voi aduna acolo toate roadele mele și bunurile mele;

Deci acum avem ceea ce a „gândit”, ceea ce a „spus” și ceea ce a „făcut”; și există o legătură tristă între gândurile sale, cuvintele sale și faptele sale. „Acolo”, în depozitul meu construit de mine, „voi aduna totul”. Nenorocită magazie, pentru a depozita toată comoara unui suflet nemuritor! Dumnezeu nu conta deloc în acest plan; El nu era nici vistieria, nici comoara lui. Acest lucru este clar, și așa este întotdeauna cu oamenii din această lume.

Luca 12.19: ... și-i voi spune sufletului meu: Suflete, ai multe bunuri, strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te!

Vedem aici că bogăția unui om lumesc este doar pentru „mulți ani”; și în cel mai bun caz nu poate depăși această limită îngustă. Această comoară, chiar și în propriile sale gânduri, nu poate atinge acea eternitate infinită, care se află dincolo de această scurtă perioadă de timp; și totuși, aceasta este comoara pe care o oferă sufletului său nemuritor, pentru ca acesta să se „odihnească și să se veselească”. Tristă legătură! Planuri nebune! Cât de diferită de aceasta este adresarea pe care un credincios o poate face sufletului său. El îi poate spune: „Suflete! Odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te! Mănâncă din belșugul depozitelor lui Dumnezeu; bea din râul plăcerii Sale și din vinul Împărăției Sale și veselește-te în lucrarea desăvârșită a răscumpărării Sale; ai multe bunuri, da, bogății inepuizabile, comori nespuse de glorioase, depozitate nu doar pentru „mulți ani”, ci pentru veșnicie. Lucrarea terminată a lui Hristos este temeiul păcii tale veșnice, iar gloria Sa viitoare este subiectul sigur și garantat al speranței tale.” Acesta este un caracter foarte diferit al adresării, dragul meu cititor. Acest lucru arată atât de clar diferența dintre *acum* și *atunci*. Și este o greșeală foarte regretabilă, dacă nu facem din Hristos răstignit, Hristos înviat, Hristos glorificat, doar Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, în toate calculele noastre. Să-ți imaginezi un viitor și să nu-L pui pe Hristos în prim-plan este cea mai nebună îndrăzneală și orbire; pentru că, de îndată ce intervine Dumnezeu, întregul tablou este distrus fără speranță.

Luca 12.20,21: Dar Dumnezeu i-a spus: «Nebunule, în noaptea aceasta ți se va cere sufletul; și cele pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?» Astfel este cel care strânge pentru sine însuși și nu este bogat față de Dumnezeu“.

Și acum observă învățătura din toate acestea: „Astfel este cel” - atât credinciosul, cât și păcătosul – „care strânge comori pentru sine însuși, și nu este bogat față de Dumnezeu”. Cel care adună comori face ca acea comoară să fie mai mult sau mai puțin dumnezeul său. Inima lui este liniștită, în ceea ce privește viitorul, când se gândește la bogăția sa; dar fără ea ar fi neliniștit. Este insuportabil pentru omul firesc să nu aibă nimic în această lume și să depindă doar de Dumnezeu; dar dați-i niște hârtii vechi, care conțin cerințe importante, de care poate fi în cele din urmă privat prin tot felul de intrigi, și el se va încrede, ba chiar va muri în pace, dacă le poate lăsa familiei sale. Fă-i o asigurare de viață, acordă-i o pensie sau o rentă viageră și se va sprijini pe ele; da, se va sprijini pe aceste lucruri, dar nu pe Dumnezeu. Totul este realitate pentru inima firească, cu excepția singurei realități adevărate. Acest lucru dovedește care este adevărata stare a naturii umane sau a cărnii. Nu se poate încrede în Dumnezeu; poate vorbi despre El, dar nu se poate încrede în El. Caracteristica principală a naturii căzute, păcătoase, este neîncrederea în Dumnezeu; iar unul dintre cele mai frumoase roade ale reînnoirii este capacitatea de a ne încrede în Dumnezeu în toate lucrurile. „Cei care cunosc Numele Tău se vor încrede în Tine” (Psalmul 9.10). Nimeni altcineva nu o poate face.

Însă, intenția mea principală este să mă ocup aici de conștiința creștină. Prin urmare, întreb foarte simplu pe cititorul creștin, dacă el este în conformitate cu învățătura lui Hristos, așa cum ne este ea prezentată în Evangheliile, ca ucenicii Săi să adune comori aici pe pământ? O astfel de afirmație nu ar fi în cea mai flagrantă contradicție cu Luca 12 și cu pasaje similare din Scriptură? „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde molia și rugina strică și unde hoții sparg și fură; ci strângeți-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu strică, și unde hoții nu sparg, nici nu fură” (Matei 6.19,20). Acest lucru este destul de simplu și clar și, cu siguranță, nu va eșua în a-și atinge scopul pentru o conștiință sinceră. Este în contradicție directă cu principiile Împărăției lui Dumnezeu și este complet incompatibil cu adevărata ucenicie să „îți strângi comori pe pământ”, indiferent de formă sau de înfățișare. Atât în această privință, cât și în „mersul la judecată”, pentru a ști ce avem de făcut, trebuie doar să ne amintim că ne aflăm în Împărăția lui Dumnezeu. Principiile acestei împărății sunt veșnice.

Luca 12.22,23: Și El le-a zis ucenicilor Săi: „De aceea vă spun: Nu vă îngrijați pentru viață, ce să mâncați, nici pentru trup, ce să îmbrăcați. Viața este mai mult decât hrana, și trupul decât îmbrăcămintea.

Observă aici acest lucru: „Nu vă îngrijați”. Nu este nevoie de nicio altă interpretare sau explicație. Unii ar putea spune că aceasta înseamnă „griji neliniștitoare”; dar micul cuvânt „neliniștitor” nu este deloc acolo. Se spune pur și simplu: „Nu vă îngrijați”; și acest lucru este spus cu referire la tot ceea ce omul are cu adevărat nevoie: „hrană și îmbrăcăminte”. Corbii și crinii ne sunt dați aici ca exemplu: unul este hrănit, celălalt este îmbrăcat, și totuși nu se îngrijorează. Dacă Domnul Isus ar fi vrut să spună grijile „neliniștitoare”, ar fi spus acest lucru. Deci, acest lucru nu se aplică doar copiilor din Împărăție, ci la fel de mult și mădulelor Bisericii sau Adunării. „Nu vă îngrijați de nimic!”, spune Duhul Sfânt prin apostol. Și de ce nu? Pentru că Dumnezeu are grijă de noi. Ce folos ar fi dacă două persoane gândesc același lucru, dacă una este capabilă să facă totul și cealaltă nimic? „Nu vă îngrijați de nimic, ci, în orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumiri; și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere, va păzi inimile voastre și gândurile voastre în Hristos Isus” (Filipeni 4.6,7). Aceasta este baza solidă pentru pacea interioară a inimii, de care atât de puțini se bucură cu adevărat. Mulți au pacea conștiinței prin credința în suficiența lucrării lui Hristos, dar care nu se bucură de pacea inimii prin credința în suficiența grijii lui Dumnezeu. Adesea ne aducem necazurile și ispitele în fața lui Dumnezeu în rugăciune și ne ridicăm din nou din genunchi la fel de neliniștiți și îngrijați ca înainte. Mărturisim într-adevăr că putem să ne punem grijile în mâna lui Dumnezeu, dar nu înțelegem cum să le lăsăm acolo și, în consecință, nu ne bucurăm de pacea inimii.

La fel a fost și cu Iacov în Geneza 32. El Îl imploră pe Dumnezeu să îl scape din mâna lui Esau; dar abia se ridicase din genunchi când s-a gândit cum ar putea să se ajute: „Îl voi potoli printr-un dar” (Geneza 32.20). Este clar că a avut mai multă încredere în „darul” său decât în Dumnezeu. Aceasta este o greșală comună printre copiii lui Dumnezeu. Mărturisim că ne întoarcem ochii spre izvoarele veșnice, în timp ce ochiul sufletului se întoarce în lateral, spre vreo creatură. În acest fel, Dumnezeu este practic exclus; sufletele noastre nu sunt eliberate și, prin urmare, nu ne bucurăm de pacea inimii. Apostolul continuă apoi în Filipeni 4.8,9 să ne dea o listă a acelor lucruri la care trebuie să ne gândim, dar fără să ne gândim la noi înșine sau la afacerile noastre: „Încolo, fraților, toate cele adevărate, toate cele vrednice de respect,

toate cele drepte, toate cele curate, toate cele vrednice de iubit, toate cele vorbite de bine, dacă este vreo virtute și dacă este vreo laudă, la acestea gândiți. ... Și Dumnezeu păcii va fi cu voi.” Deci, dacă știu și cred că Dumnezeu Se gândește la mine, eu am „pacea lui Dumnezeu”; și dacă mă gândesc la El și la ceea ce este al Lui, am pe „Dumnezeul păcii”. Acest lucru este în deplină armonie cu învățătura lui Hristos din Luca 12. După ce a liniștit inima ucenicilor Săi în ceea ce privește nevoile prezente și comoara viitoare, El spune:

Luca 12.31: Ci căutați împărăția Lui, și toate acestea vi se vor da pe deasupra.

Dar acest lucru nu trebuie înțeles ca și cum căutarea Împărăției lui Dumnezeu ar fi un mijloc de a obține lucruri pământești. Dacă aș avea astfel de gânduri în inima mea, nu aș fi un discipol adevărat. Un adevărat ucenic se gândește doar la Domnul său și la Împărăția Sa. Iar Domnul Se va gândi cu siguranță la el și la nevoile lui. Aceasta este relația, iubitul meu cititor, dintre un slujitor credincios și un Domn atotputernic și preabun; și, cu siguranță, un astfel de slujitor este liber - complet liber de toate grijile.

Dar mai există un alt motiv pentru care suntem sfătuiți să nu ne îngrijorăm - și anume, pentru că îngrijorarea noastră este cu totul inutilă:

Luca 12.25,26: Și cine dintre voi, îngrijorându-se, poate să adauge un singur cot la statura lui? Deci, dacă nu puteți face nici cel mai mic lucru, pentru ce vă îngrijorați de celelalte?

Nu câștigăm nimic cu grijile noastre. Iar dacă ne gândim la ele, devenim incapabili să căutăm Împărăția lui Dumnezeu și, prin necredința noastră, punem chiar un obstacol în calea acțiunii Lui pentru noi. În ceea ce ne privește, rămâne mereu adevărată următoarea zicală: „N-a făcut multe lucrări de putere [minuni] acolo, din cauza necredinței lor” (Matei 13.58). Necredința este marele obstacol pe care îl punem în calea lucrării puternice a lui Dumnezeu pentru noi. Când ne luăm afacerile în propriile mâini, este clar că nu avem nevoie de Dumnezeu. Rămânem sub influența deprimantă a propriilor noastre gânduri tulburi și sfârșim prin a ne refugia în surse umane de ajutor. Este important să înțelegem că ne bazăm fie pe Dumnezeu, fie pe circumstanțe; este imposibil să ne bazăm pe amândouă în același timp. Trebuie să fie doar Dumnezeu sau nimic. La ce bun să vorbim despre credință dacă în realitate, sub orice formă, inimile noastre se bazează pe creatură. În acest sens, ar trebui să ne examinăm și să ne cercetăm cu atenție căile; pentru că încrederea nelimitată în Dumnezeu este una dintre caracteristicile specifice vieții divine și unul dintre cele mai nobile principii ale Împărăției. Ar trebui, prin urmare, să fim foarte atenți la acest aspect, pentru a nu pune niciun obstacol în calea progresului nostru în aceste virtuți cerești. Este cu siguranță o mare ispită pentru cei în carne și oase să nu aibă nimic vizibil, care să îi susțină. Inima va tremura atunci când stăm pe țărnul circumstanțelor și privim în jos, în oceanul necunoscut - necunoscut tuturor, cu excepția credinței, cu excepția celui care privește neclintit în sus. Am putea fi tentați să exclamăm împreună cu Lot: „Este așa de mică - și sufletul meu va trăi” (Geneza 19.20). Inima caută să apuce orice umbră de ajutor uman, să se agațe de orice pai, pentru a nu fi luată de valul circumstanțelor; într-adevăr, ea caută orice altceva decât dependența totală de Dumnezeu. Oh, de L-am cunoaște mai bine pe Dumnezeu, pentru a avea încredere deplină în El; oh, de am vrea să avem încredere deplină în El, pentru a-L cunoaște mai bine! Sărmana

inimă vrea întotdeauna ceva vizibil, ceva pipăibil. Dacă este vorba de subzistență, tânjește după un anumit venit, după un anumit capital în bancă, după o proprietate funciară suficientă sau după un salariu anual - oricât de moderat ar fi, dar să fie fix; chiar și slujirea Evangheliei este de cele mai multe ori însoțită de acest sentiment. Dacă cineva iese să predice sau să dea învățătură, vrea să aibă ceva pe care să se sprijine; dacă nu este o predică scrisă, are nevoie cel puțin de niște notițe sau de un fel de pregătire - orice, dar nu dependența directă de Dumnezeu. De aceea, activitatea lumească a câștigat o amploare atât de teribilă printre creștini.

Numai credința este capabilă să învingă lumea și să curețe inima. Ea conduce sufletul, care se află sub influența vremelniceii, în lumina veșniciei; ea nu-l preocupă cu „*acum*”, ci cu „*atunci*”, nu cu „*aici*”, ci cu „*acolo*”, nu cu „*pământul*”, ci cu „*cerul*”; și astfel ea biruie lumea și curăță inima. Ea ascultă și crede în cuvântul lui Hristos:

Luca 12.32: Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit plăcere să vă dea Împărăția.

Dacă speranța Împărăției lui Dumnezeu îmi umple sufletul, nu mai este loc pentru nimic altceva în el și pot renunța cu ușurință la umbra prezentului pentru realitatea viitoare. De aceea, Domnul adaugă imediat:

Luca 12.33,34: Vindeți ce aveți și dați milostenie; faceți-vă pungii care nu se învechesc, o comoară care nu se pierde, în ceruri, unde hoțul nu se apropie, nici molia nu strică. Pentru că, unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.

Dacă am comoara mea pe pământ - în orice ar consta ea - acolo va fi și inima mea, și sunt într-adevăr o persoană cu gândire lumească. Dar cum pot să-mi golesc inima de lume și de ceea ce este înăuntru? Prin umplerea cu Hristos. El este adevărata comoară, pe care toate depozitele și vistieriile lumii nu o pot cuprinde. Lumea are depozitele și magaziiile ei, în care își păstrează bogățiile; dar depozitele se vor descompune și magaziiile vor deveni învechite, și atunci ce se va întâmpla cu comoara? Într-adevăr, ei construiesc prea jos, căci construiesc sub nori. Gândurile și aspirațiile multora sunt de a avea proprietăți sau bogății, de a investi bine banii etc.; și dacă nu o fac pentru ei înșiși, o fac pentru copiii lor, al doilea lor eu. Dar dacă strâng pentru copiii mei, o fac pentru mine; și, cu regret, în nenumărate cazuri, în loc să fie o binecuvântare, acest lucru a devenit ruina și blestemul copilului, deșertăciunea și mândria umplându-i inima, iar sentimentul de dependență față de Dumnezeu pierzându-se complet. De aceea, să luăm aminte la cuvântul apostolului: „Mai degrabă să se ostenească, lucrând cu mâinile lui ce este bine”, - nu ca să dobândească o comoară pentru sine sau pentru al doilea eu, ci - „ca să aibă să împartă celui care are nevoie” (Efeseni 4.28). Aceasta este temelia stabilită de Dumnezeu pentru fiecare; și de aceea, dacă adun comori pentru copiii mei, eu însumi abandonez această temelie și îmi îndepărtez și copilul de pe această temelie, ceea ce cu siguranță nu poate duce decât la nenorocire. Sau aș putea să mă bucur de dulceața nespuse de mare a ascultării și a dependenței de Dumnezeu și să vreau să-mi lipsesc copilul de asta? Aș putea să compensez o astfel de pierdere prin lăsarea ca moștenire a unui număr de obligațiuni sau polițe de asigurare? Și oare chiar m-aș purta în felul acesta cu adevărat ca un tată față de copilul meu? Cu siguranță că nu. Nu ar însemna altceva, decât renunțarea la

„atunci” pentru „acum”; ar fi ca și comportamentul lui Esau cel lumesc și carnal, care și-a vândut dreptul de întâi născut pentru o farfurie de linte; într-adevăr, ar însemna să schimbăm viitorul glorios al lui Dumnezeu cu prezentul mizer al omului. Și de ce este necesar să adun comori și pentru copiii mei? Dacă eu mă pot încrede în Dumnezeu pentru mine, de ce nu și pentru ei? Oare Cel care m-a hrănit și m-a îmbrăcat pe mine, nu-i poate hrăni și îmbrăca și pe ei? Să-i fac leneși, sau să le dau bani în loc de Dumnezeu? Ah, dragul meu cititor, să ne gândim bine: dacă nu putem avea încredere în Dumnezeu în ceea ce privește copiii noștri, nu avem încredere în El în ceea ce ne privește pe noi înșine. În momentul în care mă gândesc să strâng un singur bănuț pentru viitor, practic am părăsit viața de credință. Chiar dacă colecția mea poate fi pe deplin justificată în conformitate cu opiniile dominante, chiar dacă simțul lumesc și necredința o pot numi în cele mai frumoase feluri - acesta rămâne un adevăr incontestabil: comoara mea este Dumnezeuul meu:

Luca 12.34: Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.

Să nu înțelegem sau să interpretăm greșit acest adevăr grav. Prin obligația pe care mi-o impune Cuvântul și prin exemplul lui Dumnezeu, sunt obligat să am grijă de ai mei; căci „dacă cineva nu îngrijește de ai săi și mai ales de cei ai casei, a tăgăduit credința și este mai rău decât un necredincios” (1. Timotei 5.8). Acest lucru este destul de clar. În plus, sunt obligat să le ofer copiilor mei - în măsura în care principiile lui Dumnezeu o permit și sfera mea de acțiune o permite - o profesie la care Dumnezeu Însuși, în bunătatea Sa, i-ar chema. Dar nicăieri în Cuvântul lui Dumnezeu nu sunt instruit să le dau copiilor mei o comoară în loc de o ocupație onorabilă legată de sentimentul de dependență față de Tatăl ceresc. De asemenea, este un fapt că puțini copii le mulțumesc părinților lor pentru binele pe care l-au moștenit, în timp ce alții își amintesc întotdeauna cu recunoștință și respect de grija înțeleaptă a părinților lor, prin care au fost conduși spre o sferă de activitate plăcută lui Dumnezeu.

Nicidecum nu uit pasajul din Scriptură, care este adesea folosit, sau mai degrabă de care se abuzată, de unii, pentru a justifica strângerea de comori lumești și necredincioase: „Iată, a treia oară sunt gata să vin la voi și nu vă voi fi povară, pentru că nu caut ale voastre, ci pe voi; pentru că nu copiii sunt datori să strângă pentru părinți, ci părinții pentru copii.” (2. Corinteni 12.14). - Câți sunt de mulți cei care se bucură atunci când cred că găsesc în Scriptură măcar o aparență de justificare a simțului lor lumesc; și în acest pasaj din Scriptură există o astfel de aparență de justificare. Dar ceea ce este sigur, este că apostolul nu a vrut să-i învețe pe creștini să-și strângă comori pentru ei înșiși - cum ar putea el să vrea să îndemne un om ceresc să-și strângă comori pe pământ, de orice fel ar fi ele! Ideea aici este pur și simplu aceasta: el se folosește de un obicei din lume și de un sentiment natural obișnuit pentru a le explica credincioșilor din Corint, care erau copiii săi în credință, felul în care acționează el pentru ei. El nu le-a creat probleme și nici nu vrea să le creeze, pentru că era tatăl lor. Dacă deci sfinții lui Dumnezeu cred că este un privilegiu pentru ei să se întoarcă în lume și în căile ei, să fie sânguincioși să strângă comori până „în ultima zi”; dar să nu uite că molia și rugina vor fi sfârșitul tuturor. Vai! Numai atunci, când vom ști să apreciem comorile nepieritoare, pe care credința le adună în acele vistierii cerești, vom trece prin această lume într-o umblare curată și sfântă; da, atunci vom fi purtați pe aripile credinței și vom plana deasupra atmosferei întunecate care învăluie această lume, care îl urăște pe Dumnezeu și L-a respins pe Hristos, și care este pătrunsă și dominată de aceste două elemente: ura față de Dumnezeu și iubirea

de bani.

Înainte de a încheia aceste rânduri, vreau să adaug un lucru: că Domnul Isus - adoratul, divinul, Învățătorul ceresc - a căutat să ridice gândurile și înclinațiile ucenicilor Săi la adevăratul loc de odihnă, oferindu-le aceste două părți, pe care Duhul Sfânt le-a exprimat în aceste cuvinte: „v-ați întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți unui Dumnezeu viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia care vine” (1. Tesaloniceni 1.9,10). Întreaga învățătură din Luca 12.35 până la sfârșitul capitolului se rezumă la aceste două adevăruri și îl îndemn pe cititorul creștin să le ia în considerare cu o conștiință serioasă. Nu avem pe nimeni căruia să-i slujim, în afară de „Dumnezeul cel viu”, și nu avem nimic de așteptat, în afară de „Fiul Său”. - Dar fie ca Duhul Sfânt să însoțească propriul Său Cuvânt cu putere cerească, pentru ca acesta să pătrundă în inima și conștiința și să lumineze viața fiecărui copil al lui Dumnezeu, pentru ca Numele Domnului nostru Isus Hristos să fie glorificat și adevărul Său să fie justificat prin comportamentul fiecăruia dintre cei care Îi aparțin. Fie ca darul unei inimi credincioase și al unei conștiințe tandre, sincere și bune să fie partea binecuvântată a fiecăruia dintre noi, pentru ca, sub mâna Stăpânului, ca un instrument bine acordat, să dăm un ton pur și să ne armonizăm cu vocea Sa cerească.

Deci, dacă aceste rânduri vor cădea în cele din urmă în mâna cuiva care nu și-a găsit încă odihna conștiinței sale în lucrarea desăvârșită a Fiului lui Dumnezeu, cu siguranță le va lăsa deoparte și va spune: „Acest cuvânt este greu; cine poate să-l asculte?”. (Ioan 6.60). Da, ai putea fi înclinat să te întrebi: Ce s-ar întâmpla cu lumea dacă astfel de principii ar fi respectate de toți? Eu îți răspund: ea ar înceta să mai fie condusă de satan și ar fi Împărăția lui Dumnezeu. Dar permite-mi o întrebare, prietene: din care împărăție faci parte? Spui tu *acum* sau *atunci*? Trăiești pentru *timp* sau pentru *veșnicie*; pentru pământ sau pentru cer; pentru satan sau pentru Hristos? Fii sincer cu tine însuși în prezența lui Dumnezeu și gândește-te că „nimic nu este acoperit, care să nu fie descoperit și nimic nu este ascuns, care să nu fie cunoscut”. Scaunul de judecată al lui Hristos va aduce toate lucrurile la lumină. De aceea, măcar o dată, fii sincer cu tine însuși și întreabă-ți inima: Unde mă aflu? Cum stau? Care este temeiul păcii mele? Care sunt perspectivele mele pentru veșnicie?

Nu crede că Dumnezeu îți datorează cerul, pentru că ai renunțat la ceva pământesc. Nu, El te îndreaptă spre Hristos, care, prin moartea Sa pe cruce, a ispășit păcatele și astfel a deschis calea pentru ca cel care crede să intre în prezența lui Dumnezeu pe baza neprihăririi. Nu ți se cere ce ar trebui să faci sau să fii, dar Evanghelia te informează despre ceea ce este Isus și despre ceea ce a făcut El, și „dacă mărturisești cu gura ta și crezi cu inima ta, vei fi mântuit” (Romani 10.9). Hristos, Fiul veșnic al lui Dumnezeu - Dumnezeu revelat în carne - una cu Tatăl, născut dintr-o fecioară, îmbrăcat într-un trup pregătit prin puterea Celui Preaînalt și, prin urmare, un Om adevărat - Dumnezeu adevărat și om adevărat - El, a cărui viață era una de ascultare desăvârșită, a murit pentru noi pe cruce, fiind făcut păcat și devenind blestem. El a golit paharul mâniei lui Dumnezeu până la ultima picătură; a simțit înțepătura morții, a jefuit mormântul de prada sa; l-a distrus pe cel care avea puterea morții, diavolul, apoi S-a înălțat la cer și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Acum, acesta este meritul infinit al jertfei Sale desăvârșite, că toți cei care cred sunt îndreptățiți de toate păcatele lor; da, primiți în El, ei stau în neprihănirea Lui înaintea lui Dumnezeu și nu mai pot intra niciodată în judecată, ci au trecut

de la moarte la viață. Aceasta este Evanghelia, vestea bună a mântuirii, pe care Duhul Sfânt, coborând de la Dumnezeu, o vestește *acum* tuturor creaturilor. Și, în final, îți strig, dragul meu cititor: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!”. (Ioan 1.29). Crede și trăiește!

**„Privim nu la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd;
pentru că cele ce se văd sunt pentru un timp, pe când cele ce nu se văd sunt
veșnice.”**

(2. Corinteni 4.18)

Tradus de la: [Jetzt und dann oder: Zeit und Ewigkeit](#)

Titlul original: „Jetzt und dann, oder: Zeit und Ewigkeit”

din *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 6, 1858, pag. 48–68.

Titlul original în engleză: „Now and Then; or, Time and Eternity. The Substance of a Lecture on Luke 12”

din *Miscellaneous Writings*, Cartea 2

<https://stempublishing.com/authors/mackintosh/Bk2/TIMETERN.html>

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Se cuvine creștinului credincios să se ghideze în toate după aceste principii. Dacă are o afacere, ar trebui să o desfășoare ca un copil al lui Dumnezeu și ca un slujitor al lui Hristos. El nu ar trebui să manifeste un caracter creștin duminică și un caracter lumesc luni, sau să fie ghidat de un așa-numit „spirit de comerț”. Prezența Domnului ar trebui să mă umple pretutindeni - în atelier, în magazin, în birou etc. Este privilegiul meu să depind de Dumnezeu în toate treburile mele; dar pentru a depinde cu adevărat de El, treburile mele trebuie să fie de o asemenea natură și conduse pe un asemenea principiu încât El să le poată recunoaște ca fiind treburile Sale. Dacă spun că trebuie să-mi desfășor activitatea așa cum o fac alții, altfel nu pot sta în picioare, părăsesc adevăratul teren creștin și mă pierd în curentul gândurilor lumii. Dacă, de exemplu, apelez la afișe, la reclame grandioase în ziare și la toate mijloacele de recomandare și laudă, nu sunt în dependență de Dumnezeu, ci operez conform principiului lumii. - Acum, unii vor întreba: Cum trebuie să-mi conduc afacerea? Voi pune o contra-întrebare de răspuns: În ce scop o faci? Este pentru a avea hrană și îmbrăcăminte sau pentru a aduna comori, pentru a deveni un om bogat și respectat? Dacă este prima variantă - Dumnezeu a promis-o, iar tu trebuie doar să umbli după poruncile Sale și să rămâi dependent doar de El. Credința ne plasează, de asemenea, în afacerile lumești, oricare ar fi ele, pe un teren cu totul diferit de ocupația copiilor acestei lumi. Să ne gândim, de pildă, la David, luându-l ca etalon, când a luptat împotriva lui Goliat. De ce nu a luptat ca ceilalți oameni? Pentru că se afla pe terenul credinței. La fel și Ezechia. De ce s-a îmbrăcat în sac, când alți oameni au luat armele (2 Împărați 19.1)? Pentru că se afla pe terenul simplei dependențe de Dumnezeu. La fel este și în cazul unui om de afaceri; el trebuie să conducă afacerea în întregime ca un creștin credincios, altfel slăbește mărturia și își jefuiește propriul suflet de binecuvântare. Dar cel mai trist este atunci când un creștin credincios caută să-și ascundă pofta sau lăcomia de bani sub un scop aparent bun sau chiar creștin.

[2] Înainte ca un copil al lui Dumnezeu să se gândească să apeleze la o companie de asigurări contra incendiului sau de viață, ar trebui mai întâi să-și pună această întrebare serioasă: „Nu cumva arăt astfel neîncredere în Dumnezeu? Oare nu caut eu să scap de încercările divine prin mijloace umane? Și nu este oare contrar mărturisirii creștinului, dacă vrea să-și asigure viața? El mărturisește că este mort și că Hristos este viața lui; cum poate fi vorba atunci de asigurarea vieții lui?” Unii vor spune: Nu putem aduce creștinismul în astfel de lucruri. Întreb: Unde putem să-l lăsăm? Este creștinismul ca o haină confortabilă, pe care o putem îmbrăca duminică și pe care o putem da jos la sfârșitul zilei, împături cu grijă și pune în dulap până duminica următoare? Cu regret, prea des este așa. Mulți au un caracter dublu; și ce este aceasta altceva, dacă nu „aluatul fariseilor, care este fățarnicia”? Omul acestei lumi își poate lua refugiul numai la astfel de asigurări, pentru că totul în jurul lui este nesigur; dar la copilul lui Dumnezeu totul este sigur. Dumnezeu i-a asigurat viața pentru totdeauna și, de acum înainte, poate considera diferitele companii de asigurări ca fiind tot atâtea instituții ale necredinței.